

Enkidu pihenni vágyik

és elnémultak a mobilok, és a hívott számok nem voltak kapcsolhatók, *csak a csönd, csak a mély csönd! Sűrű éj szállt le a fák közt*, anyjához hajnali egykor érkezett a nem fogadott hívásról az értesítés, ő akkor már látta az oltárt, ami előtt egy fényévnnyire megállt a napkitörés, visszalökte az ébredésig, mert még nem hervadt el a virág rajta, hogy ő cserélje le, majd egy másik naprendszerből érkező, mert onnan érkezte is oltár, amit látott, és ott is van, mi úgy hal, hogy eliramlik, és látta, hogy hány átjátszó tornya van az oltárnak, míg szó lesz a hangból, míg letranszformálja, hogy ne rögtön halálos ütés legyen, mi végig pulzál az emberiségen, és látott és látott és látott, lélegzet helyett is látott, van hang, mi fénynél elevenebb, nincs három, csak egyetlen *semper*, nem hiszi a látvány pékségből vett úrvacsora kenyeret, az átváltozás nélküli bort, ki virágot nem, oltárt miért cserélne, ama utolsó napkitörés is megáll ezelőtt az oltár előtt, az utolsó fényévet már maga teszi meg, sem nap, sem hold, nem kísérhetik, nem állnak mellé csillagai, *Barátom lássuk álmainkat is*, a zónázó idő addigra elfelejt minden emberit.

ha itt a tenger

(Váli Dezső 80. születésnapjára)

a kisvárosban, ahova megérkeztek, a főtéren a szökőkútban két nő fürdött, nyár volt, nagy meleg, *miért fürdenek a szökőkútban, ha itt a tenger?* a mondat morajlására ébred, nincs ennél jobb önleplező mondata, úgy mosolyodik el önkéntelenül, mint éjszakai tehervonatokra nyaralójuk ágyában, ez is visz egy masinisztát, tehát személy, ez már egy másik nap, de még a nap nem ismeri fel magát az éjszakában, tudja, hogy ez MÁV telepen felnőtt anyja mosolya az ő arcán, nem baj, ha semmi sem ő, nem mint az előtte korban álló, még az is bennék, amit kérjük, ürítsék ki zsebeiket felszólításra kirak, saját anyag, akárha keresztcsont fölött begyulladt tisztája ürülne ki, haj, fogak, körmök, magzatkori felfüggesztés, na ugye, hogy belefér, dicsőséges napurak, na ugye, hogy belefér.

hadronütköztető

(Mányoki Endre emlékének)

egy ütő volt nála. nem tudja milyen játékban milyen pontokat lehet vele szerezni, de a kezében arra való volt, hogy hátulról leütve a sisakost véget vessen a háborúnak egy parton, amiről senki nem tudott. a sisakos már elvesztette ütőjét, a földön feküdt, egy üveg palackért nyúlt, gondolta fegyvernek használja majd ellene, ütés közben látta, hogy a szájához emeli, roppant az üveg fogai közt, ahogy koponyáját elérte az ütő, és akkor megfordult a földön, felnyílt sisakja mögött a fia arca, milyen érdekes, ahogy minden kortyra üveg-szilánkokat érzek, érzem, ahogy súrolják belülről az ereimet, nézte tejfogra emlékeztető maradó fogait, csak ezek a szavak voltak köztük, a vizet a biztonságiak kiöntették vele a palackból, csak üres palackkal lehetett bemenni, a fia szájából hangok a színpadról a küzdőtérre folytak, ahol egy goásan tekerő lány és egy ugráló fiú foghíjtelkében állva egész testtel próbálta az ismeretlenek testén át hozzá átvezető hangot fogni, épp az a palack víz hiányzott a sejtjeiből, még senkihez nem jutott el a hír, hogy a háborúnak vége, nem tudja mennyi idő alatt ér el egy álom ismeretlen partjairól ide, hogy jó szokás szerint csak a saját fiát kellett egy szülő megölje a mélyebb békéhez, de azóta a jobb szeme könnyezik szüntelen, nem kimosható az álom, a mit sem tudó oltár. *a dolgok valóban itt vannak, de ha rájuk nézel, azonnal legyőznek.*

